

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa "S." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko "R." Spółce Jawnej w likwidacji z siedzibą w R., S. R. i S. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej S. F.

oraz "R." Spółki Jawnej w likwidacji

z siedzibą w R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany „R.” sp. jawna w likwidacji z siedzibą w R. oraz S. F. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2017 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w sprawie z powództwa „S.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko „R.” Spółce jawnej w likwidacji w R., S. R. i S.

F. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 95 000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 września 2013 r. do dnia zapłaty i rozstrzygnął o zasadach ponoszenia kosztów procesu. Sąd ustalił, że pozwani S. R. i S. F. są współnikami spółki „R.” sp. jawna w R., w której powódka zamówiła wykonanie i wyposażenie łodzi - jachtu F., zgodnie ze specyfikacją techniczną załączoną do oferty zaakceptowanej przez obydwie strony, za cenę brutto wynoszącą 283.987,74 zł. W protokole zdawczo-odbiorczym jachtu uzgodniono, że 24 lutego 2013 r. jacht zostanie przekazany kupującemu i korzystającemu. Protokół podpisali kupujący – V. S.A. w W. i sprzedawca „R.” sp. jawna w R., ponieważ jacht przeznaczony był do oddania go w leasing powódce. Ostatecznie po zakończeniu budowy i uiszczeniu zapłaty, jacht został 26 kwietnia 2013 r. wydany powódce. Powódka nie otrzymała jednak instrukcji obsługi łodzi, ani też dokumentacji technicznej. Nie przeprowadzono też przeszkolenia. W dniu wydania jachtu wykonano próbny rejs, w trakcie którego ujawniono szereg wad o charakterze konstrukcyjnym oraz wykończeniowym. Pomimo kolejnych wezwań pozwana nie naprawiła jachtu. Sądy obu instancji przyjęły, iż powódka była uprawniona do żądania obniżenia ceny dzieła o dochodzoną kwotę 95 000 zł, odpowiadającą wartości prac naprawczych, niezbędnych do usunięcia wad. Jako podstawę solidarnej odpowiedzialności pozwanych Sądy wskazały przepis art. 22 § 2 k.s.h.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego i wskazał art. 6 k.c. w zw. z art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. Domagał się uchylenia zaskarżanego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji lub innemu sądowi równorzędnemu do ponownego rozpoznania - w tym do orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanych powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia tej skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to znaczy występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujął w pytaniu: „czy strona negująca twierdzenia przeciwnika procesowego oparte na opinii biegłego nie odpowiadającej na pytanie określone w tezie dowodowej, dotkniętej brakami w postaci jej nielogiczności i niekompletności (...) ponosi ciężar dowodu w takim stopniu, który zobowiązuje ją do zgłoszenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego i nie jest wystarczającym powołaniem się na wady opinii, w sposób który nie stanowi kwestionowania wiadomości specjalnych, do których odwołuje się biegły a opiera się o występujące w niej wady w zakresie samych założeń i nielogiczności, co sprowadza się do ustalenia jaki jest zakres ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym wynikającego z reguły ustanowionej przepisem art. 6 k.c. i jaki jest zakres swobody w ocenie dowodów przez Sąd zarówno I instancji jak i w związku z treścią przepisu art. 382 k.p.c. przez Sąd II instancji, i kiedy Sąd zobowiązany jest do rozważenia konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z urzędu”.

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem

zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo pewnej instytucji prawnej. Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nieopubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 589/17, LEX nr 2497716). Skarżący powinien także przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto "istotne" z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, Nr 18, poz. 436). Wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne, nie nosi znamion istotności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Opiera się na krytyce opinii biegłego, sugerowaniu, że opinia ta - pozytywnie oceniona przez Sądy obu instancji - była nielogiczna i zawierała wady w zakresie swoich założeń, a dowód z kolejnej opinii powinien zostać przeprowadzony z urzędu. Zważywszy, że zgodnie z postanowieniem art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące oceny dowodów i ustalania faktów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie mógłby badać zasadności oceny opinii dokonanej przez Sąd odwoławczy. Problemy obowiązków dowodowych i przesłanek koniecznych, by sądowi można było postawić zarzut naruszenia prawa procesowego z powodu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu zostały już wielokrotnie wyjaśnione (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1997 r., I CKN 244/97, OSNC 1998/3/52, czy z dnia 11 grudnia 2014 r., IV CA 1/14, OSN 2015/12/149) i nie wymagają dalszej interpretacji, przynajmniej na potrzeby niniejszej sprawy, w której nie zachodzą szczególne, nieomówione dotąd problemy. Uniemożliwia to uznanie przedstawionego zagadnienia prawnego za przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 r., poz. 1800.

jw